

НАРЪДЕН БУДИТЕЛ

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лева.

Излиза вѣска
СЪБОТА.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички рѣкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — Шуменъ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

ДАВА се ПОДЪ НАЕМЪ

КА К Ж Щ А

МЕСЕЧЕНЪ НАЕМЪ ХИЛЯДА ЛЕВА
СПРАВКА: ПЕЧАТНИЦА „СПАСЪ ПОПОВЪ“ — ШУМЕНЪ.

хигиенична, на ново ремонтирана, състояща се отъ 5 стан, салонъ, трапезария, кухня и маза съ електрическа инсталация, обширенъ дворъ и чешма.

ОБЯВЛЕНИЕ.

По случай ИЗСЕЛВАНЕТО си **ПРОДАВАМЪ**
30 декара ниви въ землището на с. КАЛАЙДЖИ
Шуменско, отъ които **10 дек.** въ селото, **10 дек.**
зеленчукова градина на 2 к. м. отъ селото и
10 дек. ниви въ землището на сжщото село.

Справка: **Каялж-деренски Секр. бирникъ.**

† Варненский и Преславский **Симеонъ.**

Туна беда противъ мене.

Господинъ Т. Николовъ е обнародвалъ въ Софийския в. „Заря“ статия, съ която ме обвинява, че съмъ билъ едно време противъ покойния Екзархъ Иосифъ, а сега противъ неговия възпитаници и че азъ съмъ билъ създалъ съ други духовни лица, изброени отъ него, дружеството „Богъ и България“.

Ще направя нѣколко бележки противъ тия обвинения като захвана отъ първото, че съмъ билъ противъ починалия вече Иосифъ и противъ неговия възпитаници. Преди всичко трѣбва да кажа, че много ми е неприятно и досадно да пиша за човѣкъ умрѣлъ. Латинската поговорка казва: de mortuis aut nihil aut bene. Но понеже има хора, които употребяватъ името на покойния светителъ Иосифъ като параванъ за своитѣ лудории, принуденъ съмъ да кажа следното.

Съ покойния Екзархъ Иосифъ се запознахъ и захванахъ да работимъ заедно отъ втората половина на 1872 г., когато азъ бѣхъ на сжщата длъжностъ, на която съмъ и сега, а той Екзархийски Протоинсигелъ. Разбирахъ се много добре, бѣхъ на другарски отношения и работихъ съ устремъ колкото и както можехме, когато великъ везиръ бѣше Митхадъ Паша, а Министъръ на вънкашнитѣ работи и на изповѣданията Халилъ Шерифъ Паша отъ семейството, ми се струва, на Египетския вицекралъ—Хадивъ. Тия двама турски сановници бѣха враждебно настроени противъ Екзархията и на всѣка крачка я прѣчеха. На тия другарски наши отношения не бѣше нищо попрѣчило до тогава, до когато, по искането на турското правителство, бѣ сваленъ отъ Екзархийския постъ покойния пръвъ Екзархъ Антимъ. Въ тоя случай азъ бѣхъ останалъ на особно отъ всички други владии и миряни мнение. Не дадохъ гласъ за никой кандидатъ за Екзархъ, следователно, и за Иосифа. Не дадохъ гласъ не затова, че бѣхъ лично противъ Иосифа, но защото не бѣхъ съгласенъ съ свалянето на Антима. Това

мое схващане стана причина да дамъ оставка отъ Епархията. По късно, обаче, поканенъ да оттегля оставката си, направихъ го, като се държа Синодаленъ протоколъ, че председателятъ на българската църква занаяпредъ нѣма да се свалятъ отъ длъжностъ по незаконенъ редъ, както се сваляха цариградскитѣ патриарси. Следъ това покойниятъ Иосифъ се отнасяше къмъ мене съ снизходително внимание, а азъ къмъ него съ всичкото почитание и уважение като къмъ председателя на църквата.

Това се продължи до края на Руско—Турската война, когато всички български Архидеи, епархиални и не такива трѣбваше да напуснатъ Цариградъ и се прибератъ на мѣстата си въ Южна и Северна България. Покойниятъ Доростолски и Червенский Григорий самъ и азъ съ Екзархъ Иосифа бѣхме останали въ Цариградъ, защото бѣхме Синодални членове. Но и ние трѣбваше да се върнемъ въ Епархиятъ си. Преди, обаче, да го направимъ, счетохме за нашъ дългъ да размислимъ заедно съ Екзарха Иосифа, какво ще стане съ Екзархията. Подиръ надлежно съвѣстно съвѣщение въ последното наше Синодално заседание взехме решение, което и се протоколира, че Екзарха не бива да напуска Цариградъ. Следъ това, кжде края на Априлия, 1878 г. ние двама съ Григория се върнахме въ Епархиятъ си, а Екзархъ Иосифъ остана въ Цариградъ. Обаче подиръ нѣколко време бѣ станало известно, че Екзархъ Иосифъ напусналъ Цариградъ и замисналъ за Пловдивъ. Като Синодални членове ние не знаехме причинитѣ, поради които Иосифъ постъпилъ така, затова Григорий и азъ осъдихме тази негова постъпка като противна на взетото Синодално решение и вредна. Писахъ на нѣщо за това на Иосифа или не, не помня. Но открито говорехме, че той не направилъ добре, дето напусналъ поста си въ Цариградъ, защото отиването му въ Пловдивъ считаме за ненуждно. Помня, че

при една случайна моя среща съ покойния Найдень Геровъ въ една гара на желѣзницата Варна—Русе строго говорихъ за постъпката на Иосифа и я осъдихъ.

Това, обаче, бѣше едно недоразумение между мене и него, което се уравни, когато той се върналъ на поста си въ Цариградъ. Следъ това се възстановиха пакъ предишнитѣ наши другарски, ако ми е позволено да употребя тази дума, отношение помежду ни, азъ се държахъ къмъ него почитателно, а той къмъ мене съ пълно довѣрие. Това че е така, се разбира отъ обстоятелството, че когато презъ 1883 година стана нужда да изпрати въ София свой представителъ за приложението на приетия въ началото на 1883 г. отъ Народното Собрание Екзархийския уставъ, приспособенъ за Княжеството, на мене повѣрилъ тази длъжностъ съ титлата Екзархийски делегатъ. Това бихъ могълъ да удостоверя и съ редъ частни негови писма, които получавахъ отъ него.

По късно обаче нашитѣ отношения претърпяха известно охлаждение и нѣколко години предъ кончината му се обрѣнаха на враждебни по следущитѣ причини. Следъ основаването на българското Княжество всички епархийски български архидеи се бѣха прибрали въ Северна и Южна България дори и тия, които служеха въ Македония, каквито бѣха тогава Охридския Натанаилъ и Скопския Кирилъ. Връщането на тия последнитѣ въ мѣстослужението имъ станало невъзможно, защото били замѣсени въ революционното движение, което се бѣше явило веднага подиръ освобождението нивъ покрайнинитѣ на Македония и България, и турското правителство не ги приемало. Така че Екзархъ Иосифъ бѣше останалъ самъ въ Цариградъ безъ Синодъ. Опиталъ се веднажъ презъ февруарий 1883 г. да състави такъвъ съ владии, служещи въ Южна България, която все се считаше, че подъ наименованието Източна Румелия влиза въ състава на Турската Империя. Обаче турското правителство се противило, както се твърдѣше тогава, и двамата източно—румелийски владии Пловдивскитѣ Панаретъ и Сливенскитѣ Серафимъ, които заседавали за малко време въ Екзархията, се принудиха да се върнатъ въ епархиятъ си. Като се указало невъзможно да заседаватъ въ Цариградъ като Синодални, двамата, поменати по горе владии, още по невъзможно бѣше това за служащитѣ въ Княжеството архидеи, така че по необходимостъ всичкото църковно управление въ турско бѣше осрѣдоточено въ ржцетъ на единъ човѣкъ—Екзархъ Иосифа. Колкото и да бѣше това неправилно и несъобразно съ понятието на едно законно църковно управление, все пакъ се търпѣше

отъ нѣмай-кжде, обаче, когато по късно, благодарение на такта на покойния Иосифъ и на влиянието и настояването на българскитѣ правителства, турското позволи да се настани архидеи въ Македония и, следователно, ставаше възможно да се образува въ Екзархията едно неофициално съвѣщателно тѣло, за да не се водятъ църковнитѣ работи само отъ единъ човѣкъ, Синодътъ отъ София повдигна предъ покойниятъ Екзархъ Иосифъ въпроса да свикваотъ време на време неофициално — защото се казваше, че турското правителство било противно да се образува редовенъ Синодъ—нѣколко отъ македонскитѣ архидеи и заедно съ тѣхъ да се грижи за управлението на църквата въ турско. Обаче, това напоминание отъ София не се взимаше въ внимание. Въ разстояние на повече отъ десетъ години се протакаше тоя въпросъ, не само писмено, както може да се удостовери отъ Синодалната преписка съ Екзархията, но и устно, колкото пжти се случваше Синодални архидеи отъ Княжеството да отидатъ по работа служебна или не, въ Цариградъ. Покойниятъ Иосифъ всѣкога признаваше законността и справедливостта на напоминанията, които му се правѣха почитателно, и обещавахе, че ще се съобрази съ тѣхъ. Но всѣкога отлагаше подъ разни предлози да го направи, додето най-после се принуди да събере най-напредъ Синодъ, а после да учреди и Екзархийски мирски Съветъ, но за кжсо време.

Приблизително въ това време нѣкои млади хора, известни по своето поведение въ Пловдивъ, като постъпили на духовна служба въ Екзархията, повдигнали предъ Екзарха Иосифа, боленъ вече отъ тежкъ неджгъ, въпроса за значението и правата му въ Българската църква и управлението ѝ. Пошепнали му, че азъ и други мои другари въ Синода въ София сме кроели съзаклятие противъ него и сме подкопавали властта му, че той билъ глава на българската църква и, следователно, че всички архидеи били длъжни да споменуватъ името му въ време на Божествената Литургия. До тогава нищо подобно нито се мислѣше, нито се говорѣше въ Българската църква. И понеже азъ се противопоставихъ решително противъ тия нововедения и наведохъ отъ писма на Екзарха Иосифа, че той самъ предписваше да се споменува въ Литургията името на св. Синодъ, а не онова на Екзарха, хора отъ свитата на последния бѣха повдигнали цѣла война противъ мене и ме кичеха съ името предателъ и врагъ на Екзарха. Тази война настрои противъ мене и нѣкои държавници, единъ отъ които бѣше и В. Радославовъ. Той като бѣше презъ 1910 г. съ агитационна целъ въ Добричъ, дето бѣхъ и азъ по обиколка,

бѣше дошълъ съ своитѣ съпартизани въ Добричката църква „Св. Георги“, дето служехъ и бѣше застаналъ до соля пр царскитѣ двери, за да чуе ст ушитѣ си ще спомена ли или не името на Екзарха въ великия входъ и навѣрно се уверилъ, че азъ не се съобразихъ съ възискванията на Иосифовитѣ ласкатели. Тия честни ласкатели, които навѣрно разбира Т. Николовъ съ думитъ „възпитаници на Иосифа“, станаха по късно причина да се размѣнимъ съ покойния острѣ писма. Много съжелявамъ, че увлеченъ въ борбата противъ нововъведенията въ църквата, употребихъ въ писмата си до покойния Иосифа острѣ думи, които навѣрно сж го огорчили тогава, когато тежко срадаше отъ тѣлесенъ неджгъ. Сжрѣбъ за това. Когато то почина въ София съ сломенъ сърдце, заедно неочаквано рѣхна това, за което мечтаехъ отъ младини и за което работи съ усърдие и тактъ повече отъ тридесетъ години, и азъ ходихъ въ София, поклонихъ му се, целунахъ му ржка и помолихъ на духа му да ме прости за огорчението, което навѣрно му причинихъ въ последнитѣ години на служение му на българската църква, която служихъ и двама. Предполагахъ следъ всичко това, че нѣма да се намѣрятъ хората повдигнати въпроса за митѣ отношения къмъ Екзархъ Иосифа, защото въ моитѣ отношения спрямо него, съ изключение на единъ случай, въ който бѣхъ длъженъ да не се сълася съ него, презъ всѣко време на Екзархуването му държахъ коректно и почитателно. Само презъ последнитѣ години паднахъ въ два противоположни брѣга, защото намѣрихъ низкопробни ласкатели да го заблудятъ, че трѣбвало да му се отдадатъ нѣ права и титли, които нито Екзархийскитѣ уставъ, нито миналата практика на българската църква познаваха и догсѣща. Тия ласкатели, които навѣрно разбира Николовъ по наименованието негови възпитаници, чрезъ него ровятъ грѣба му, изваждатъ коститѣ и заставатъ на засада за тѣхъ и стрѣлятъ противъ противницитѣ на лудоритѣ и съ единствена целъ да ги каратъ да млъкнатъ и така си издигнатъ високъ престолъ въ българската църква, както бълнуватъ. Това е, което имамъ да кажа въ отговоръ на обвинението на Николовъ, че съмъ билъ противникъ покойния Екзархъ Иосифъ.

II.

Минавамъ на второто обвинение, че съмъ билъ съставилъ съ други духовни лица дружество подъ наименованието „Богъ и България“, органъ, което билъ в. „Народенъ Будителъ“. Ели тоя вестникъ органъ на това дружество, и на друго, отговорила сама редакция на вѣстника. На не остава да кажа нѣщо

обвинението, което ни приписва Николов. Има ли дружество „Богъ и България“, който го е съставил, каква е неговата цел, действа ли то сега, и каква му е дейността, азъ не зная. Азъ не принадлежа на никое дружество, на никоя организация, политическа, търговска, или каквато и да е друга. Азъ съм членъ на две корпорации, едната от които е Българската Държава, а втората — Българската Църква, чрезъ втората служа и на първата. Ако Господинъ Николовъ желае да се откаже отъ тия две корпорации, защото такова нѣщо изискватъ началата, които иска да прокара Имка въ живота на българския народъ, много съжалявамъ, че не мога да го послушамъ. Азъ, който съмъ повече отъ осемдесетъ годишенъ човѣкъ и имамъ вече криво лѣво установени схващания, да се връщамъ назадъ и да възприемамъ теории и начала, каквито представлява Г. Николовъ въ името на Имка, защото такива начала и теории щѣли да обновятъ българския народъ и ще го направятъ честитъ, това не мога да го направя и моля Господина Николова да не ми вмѣнява това въ грѣхъ.

Ако пъкъ Г. Николовъ знае, че съществува такова дружество и има доказателство, че съмъ азъ неговъ основател или членъ, нека изнесе своите доказателства, за да не се говори, че той слага предъ своите читатели брътвежи. Това е длъженъ да направи той и за това още, че отъ писаното му за това дружество може да се заключи, че то е нѣщо страшно, злокобно, съ пълкени задачи, за това увѣрява, че духовенството, а особно Свещеническиятъ Сюзъ, който защищавалъ свободата, търпимостта и напредничави идеи, се канятъ да поведатъ борба противъ това чудовищно дружество. Ако пъкъ той намѣрва за неудобно да се изкаже съ пълна яснота, за да не даде поводъ на дружеството „Богъ и България“, тази отровна змия, да свие опашката си и да стане неуязвима, Г. Николовъ като честенъ и доблестенъ български гражданинъ, комуто сж мили свободата, търпимостта и напредничавостта въ България, нека постъпи другояче, ако желае. Нека напише единъ рапортъ, дето трѣбва, нека даде точни сведения за това зло и организиратъ му, за да бъдатъ уловени до единъ, всичките му начинатели и служители да му направятъ безвредни. Господинъ Николовъ може да избере отъ тия две средства, което му е по-угодно. Ако е свобододоблюбителъ — публичността; ако предпочита тайнствеността, която, както се вижда, по му е по вкуса и затова само нѣколко думи изпуша въ статията си за „Богъ и България“, нека напише рапорта си. Същественото е да вдигне буздугана си и да порази това зло дружество, което носи две имена, скжпи за всѣки християнинъ, за всѣки българинъ.

Но, ако дружеството действително съществува и е едно отъ обикновените дружества и организации, съ които сега е заводнена България, престъпление ли е, Господинъ Николовъ, да е или да стане човѣкъ неговъ членъ? Вие, наприимѣръ, сте, не казвамъ наемникъ, а поклонникъ на Имка. На дѣсно и на лѣво я хвалите. Прашатъ българчета не знаятъ ли си, за да се образуватъ и бъдатъ полезни на майка България. Като нейнъ поклонникъ даватъ напжти полезни уроци на владичитѣ, да оставятъ

канцелариитѣ си и бракоразводнитѣ дѣла, да тръгнатъ изъ градове и села, да проповѣдватъ, да поучаватъ, да наставляватъ, да упжтватъ къмъ добро българскиятъ народъ, или да оставятъ тази грижа, да не се пѣхтѣ въ селски колиби и да не се занимаватъ съ дребулии, а да се прехвърлятъ въ Западна Европа, въ Лозана, въ Женева и други центрове на съвременната цивилизация и култура, да се облекатъ прилично а катрѣ еленгълъ, да постригатъ брадата си по модата на Асирийските царе, да си очистятъ маникюритѣ нектитѣ, да си намажатъ лицето и ржцетѣ съ миризми и, така натъкмени, да се заловятъ да решаватъ мирови въпроси, какъвто е, наприимѣръ, она за перпетуумъ мобиле, съ който се е прославилъ Софийскиятъ гражданинъ Георгъ. Всичко това вършите като членъ на Имка. Добре вършете го.

Но престъпление ли е, повтаряме да питаме, ако единъ другъ български гражданинъ стане или е членъ на едно безобидно българско дружество, което носи името „Богъ и

България“, когато Вие сте членъ и поклонникъ на една чужда организация, която съ разни средства иска да се наложи на България? Вие ме обвиняване и клеветите не за друго, а само защото съмъ противникъ на Имка. Азъ това не го крия. Писахъ и ще пиша още, догдето изчерпя въпроса. Защото мисля, че това съвмѣстно здружаване на протестанти и православни е вредно за православнитѣ българи. Нека работятъ по-отдѣлно православни и протестанти. Защо настоявате непременно да работятъ заедно? За това ли, за да се докаже българската търпимост? Вие, Г. Николовъ, и Вашитѣ искате да разбие отворени врата. Нѣма въ Балканския Полуостровъ народъ по вѣротърпимъ отъ българския. За това оставете се отъ тоя мѣракъ да служите на Имка. Но искате да продължите Вашето служение? — Прекрасно. Служете. Ваша работа. Но не клеветете. Че това е срамътъ за единъ благовъзпитанъ и образованъ човѣкъ, ржководителъ на обществото, за какъвто искате да минете Вие.

За „Прав. Пастиръ“, за Габрово, за „Смутната“ и др.

Свещеническата организация издава — между другото и списание „Православенъ Пастиръ“. Програмата, която това списание трѣба да изпълнява по волята на своитѣ създатели — свещеницитѣ — е напечатана още при създаването му. Тя е изразена въ нѣколко точки.

1. Недѣлни проповѣди. 2. Празнични проповѣди. 3. Случайни речи. 4. Беседи съ братствата.

Свещеническиятъ конгресъ избира помежду си редакторъ на това списание, комуто дава месечна заплата, прави го свой „чиновникъ“ и го ангажира да става изразителъ на волята на свещенството. Собствено, тая воля, по отношение на списанието „Православенъ пастиръ“, е повече отъ конкретна и недвумислена. Отъ редактора се искатъ

1) Проповѣди; 2) Проповѣди; ... и нищо друго.

Умно решили хората. Редакторътъ ще подбира проповѣди и ще дава да ги печататъ. Ние ще ги четемъ. Ето една отъ тия избрани проповѣди, напечатана на първо мѣсто въ кн. V отъ т. г. (стр. 300—313).

Прот. Хр. Димитровъ, избраниятъ подбичачъ на проповѣди за списанието „Прав. Пастиръ“, комуто ние свещеницитѣ плащаме:

1) Заплата — 24.000 лв.
2) Администраторство 6000 л.
3) Пжтни и дневни 2000 лв.
4) Втори пжтъ администраторство (Общо съ „Паст. Дѣло“) 9.000 лв.
5) Една кржгла сума, отъ определенитѣ за хонораръ 12.000 лв.

(Протоколи на XIII ред. Свещ. съборъ стр. 114). Тоя редакторъ на посоченото мѣсто въ посоченото списание ни обажда какво чулъ и какво видѣлъ на конгреса на ученическите православни дружества въ Габрово, тая година. За тази своя „проповѣдъ“ (13 страници) той ще получи отъ нашитѣ кесии хонораръ (на редъ). Такъвъ е реда.

Нашиятъ редакторъ отишълъ на тоя конгресъ „като представителъ на Нег. Високопр. св. Соф. Митрополитъ“ (стр. 302) (Още имало недосѣтливи хора!) Защо този редакторъ не е отишълъ на конгреса, като кореспондентъ на „Прав. Пастиръ“, щомъ излага впечатленията си въ това списание! Ние щѣхме да му

плагимъ пжтнитѣ пари. (Трѣбва въ XIV конгресъ да решимъ да му се заплати!). Въ какво се е състояла мисията на редактора ни? Софийскиятъ Митрополитъ го билъ изпратилъ (той казва), за да помоли конгреса, да приеме за членъ на „Сюза на дружествата“ едното отъ Софийските студентски Християнски дружества. (Въ София тѣ били две. Едното вече било прието. Редакторътъ молилъ да се приеме и второто) Конгресътъ не се занимавалъ съ този въпросъ. Освенъ редакторътъ на нашето списание, по въпроса говорилъ проф. Архим. Евтимий и единъ учителъ отъ Чирпанско. Първиятъ противъ молбата на редактора, вториятъ — за. Докъкъ се свършила мисията на нашия редакторъ. Той възнегодувалъ противъ конгреса, написалъ протестъ и си заминалъ.

Явяватъ се нѣколко въпроса.

1. Доволенъ ли е станалъ Св. Соф. Митрополитъ отъ резултата, който е постигналъ нашиятъ редакторъ въ качеството си „представителъ на Митрополитъ“?

Ако азъ (наприимѣръ) бѣхъ изпратилъ о. Х р и с т а на тоя конгресъ и той се яви предъ мене да ми докладва, че не билъ успѣлъ дори да постави на дневенъ редъ въпроса, който трѣбваше да бъде разрешенъ, азъ бихъ си позволилъ да му направя забележка, че така не се върши работа, че ако противната партия била „здраво начукала“ нѣкого и ти трѣбваше да начукашъ, да наблъкашъ, да надвиешъ, да успѣешъ. Кому има да се сърдишъ? Конгреситѣ рѣшаватъ съ болшинство на гласовѣтъ. Защо Арх. Евтимий успѣлъ да си направи болшинство, а о. Христо да не успѣе! Така ли оправдавашъ довѣрието, което съмъ ти възложилъ?

2. Защо о. редакторътъ не е доволенъ отъ обясненията, които Архим. Евтимий далъ по този въпросъ? Човѣкътъ казалъ приблизително следното (до колкото се разбира отъ „проповѣдта“ на о. Христа):

— Въ София има студентско Христ. д-во, членъ въ съюза на д-вата. Кому и защо е при трѣбвало II студентско христ. д-во, сжщо членъ на съюза отъ София? Защо тия две дружества, които преследватъ еднакви

ви цели, не се слѣятъ въ едно, щомъ о. редакторътъ заявява, че дошелъ да поиска „примирение“ и съединение, за по-добра работа?

3. Защо се чуди нашиятъ редакторъ, че „деца, юноши и свѣтски хора“ бурно ржкоплѣскали на о. Евтимия, когато той говорилъ противъ Имка? Забравилъ ли е о. Христо, че Св. Синодъ провъзгласилъ това дружество за неправославно?

4. Плащатъ ли се (на редъ) и забележитѣ подъ черта? На стр. 304., подъ черта, има грамадна „историческа“ бележка за „Имкаджийството“. Какво общо има тая забележка съ „Недѣлни и празнични проповѣди“ (програмата на списанието) съ конгреса въ Габрово и дори съ мисията на редактора? Ако ние поповетѣ нѣма да плащаме хонораръ на о. Христа, за тая бележка, ако той я отсѣпжи даромъ на съюза ни, пита се, какъ ще се оправдаятъ разносикитѣ по напечатването на тази забележка за чартия и печатъ?

5. Има ли въ програмата, която ние свещеницитѣ сме му дали да изпълнява при редактиране на „Прав. Пастиръ“ и точка, въ която о. Христо да разправя кой архиерей „размахвалъ ржце и мѣталъ страшни мѣлнии съ очи, кой билъ изискано смиренъ и кроткъ, кой имкаджия, кой нещастникъ“ (стр. 311 подъ черта) и т. н.?

6. Какво ще отговори о. Христо на XIV свещенически конгресъ, кога го запитаеме по коя програма той печата въ нашето списание свои впечатления отъ разни разходки, които билъ правилъ, и кой му даде право да ангажира съюза на свещеницитѣ, като взема страна въ нѣкаква борба, и като публично, въ нашъ печатенъ органъ, защитава едно гледище срещу друго? И поведението на о. Христа не е ли въ пълна хармония съ ония гласове, които се чуватъ изъ пресата, че свещенството не бива вече да стои пасивно, а трѣбва да земе участие въ борбата и то на страната на „възпитанитѣ на Негово Блаженство“? Той е официално лице, той е редакторъ на наше списание, човѣкъ, който взема пари отъ насъ. Ето защо той не може да ангажира тия, които сж го назначили на служба, въ една борба, причинитѣ, основанията и задачитѣ на която не само че не сж достатъчно уяснени за широката публики, но които явно стоятъ задъ сферата на прѣжитѣ свещенически интереси и задължения?

7. Не е ли време да намислимъ какъ да предпазимъ своитѣ редактори и своитѣ избраници отъ „моралното влияние“, което тѣ изпитватъ — изглежда — въ София? Нашитѣ вестници трѣбва да стоятъ настрана отъ разни борби за екзаршески корони.

— „Народътъ каза: не ще ни фанариотства, ни иззуйтичина. И си извоюва — Що? Патриархъ ли? Владици ли? Не. (?) Извоюва си Екзархъ“. . . („П. Д.“ бр. 21 „Смутната“).

Нѣкога нашия органъ излизае въ Търново. Не ще ли е удобно (поне временно), да отстранимъ отъ София тѣзи списания и вестници, които ние издържаме, за да ни учатъ, че било вече време да вземемъ активно участие въ борбата за екзаршеска корона? На насъ корони нѣма да даватъ. Нека се помжчимъ да си изплетемъ вѣнецъ отъ доблестна защита на православието, а да оставимъ тази велика борба въ ржцетѣ на тия, които ламтятъ за короната и властта на акзарха.

Единъ отъ квартета.

Музиката.

„Въ малки пѣсни да изпѣе голъмитѣ си скрѣби“, казва Х. не. Вѣтъка малка скрѣбъ музиката превръща на голъма пѣснь и нищо не ѝ се вижда банално. Дори чрезъ баналнитѣ нѣща подновява вѣчната своя сила. Наричаме банално всичко мѣнно и сжщественно, всѣки новень принципъ, дори и свѣтлината, що ни освѣтява, дори бовѣта, която ни създава и увиковчява. Страхътъ, че ще изчезне, ни кара да наричаме банални всички величествени нѣща, които ще ни преживяватъ. Те отмишание на еднотнвекъ доволва и зилъгва известно време досадата ни. Човѣкъ не е, що друго, освенъ пѣсень на достѣта и скрѣбта посредъ лжмитѣ симфонични елементи живота. Музиката му дава разбѣре, че неговата душевна лодия съставя частъ отъ ритмъ на тѣзи елементи, които се виждатъ чужди или враждни. Той се влита въ битието като нѣкой цигуларъ пасажъ оркестровата тъканъ. Музиката символизира постоянно неговата сждба. . . .

КАМИЛЪ МОКЛЕВЪ.

ЩО Е ПАТРИОТИЗМЪ

Думата патриотизмъ или триотъ не визира само податъ на бойното поле. Ако патриотизмътъ не иззира отъ честъ и християнски мотиви, той става було на демагогия и егонизъ безъ разлика въ коя областъ живота той се проявява.

Онзи, който укрива външната стока отъ държавно мнѣсто укрива доходитѣ си отъ държавни данци и отклонява да тѣ пълни цѣлия си дългъ въ обществени начинания, не е патриот. Онзи, който вижда какъ въ ширини, неспирно расте едни уе л и ч а в а, и гледа съ нѣтия на г р а б е ж и т ъ, ервенъ корупцията, на заведенитѣ които размножаватъ разла морството, той нѣма думатъеди говори за патриотизмъ, тѣмла недостоеенъ гражданинъ. Не граждански права не заслужено, защото морално неизправни, раз може да претендира за нѣкакви права. . . .

ХРОНИКА

Въ ид. бр. ще публикуваме 9-а статия на Н. Митрополитъ Симеонъ за Европа.

Шуменското окол. телско дружество „Осно“ ще има на 16 т. м. дружествено заседание съ следния дневенъ редъ: 1) даване дерекъ на делегатитѣ за въ свѣтъния конгресъ и 2) изборъ делегати за предстоящия Свещ. дишенъ конгресъ.

Присжствитието на всиали дружествени членове е задължително. Заседанието ще се де въ II прогимназия (10 сутринята).

Настоятелствирахавъ еству съ свѣтъния Десъ

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1421.

Шуменски окр. сждъ въ привотъ поредително заседание на ата о. юни 1929 год. по докладъ пог. Д. Пенчевъ по ч. гр. дѣтя не

№ 357/1929 год. На основание чл. чл. 36, 37 и 39 отъ закона за припопомъ ване незаконороденитѣ дѣти

опредѣли: Рабо зние н Юсеинъ Исмаиловъ Янжкоци отъ гр. Е.-Джумая отъ Юмъ Алиевъ х. Ибрямовъ Моканъ отъ с. Бухларъ, Е.-Джумая, ява ед околия.

(п.) Председателъ: Д. Пенчевъ (п.) членове: Ю. Бѣлчевъ и с. Ст. Кировъ.

Вѣрно съ оригинала е на Шуменски окр. сждъ отъ секретаръ: Д. Ганчевъ